

“Apa, vola!”

Em veig com un pobre ocellet que, acostumat a volar només d'arbre en arbre o, com a màxim, fins al balcó d'un tercer pis..., un dia, en la seva vida, tingué arrencada per arribar fins al teulat de certa casa modesta, que no era pas un gratacel...

16 d'abril

Però heus aquí que una àguila arrabassa el nostre ocell -el confongué amb una cria de la seva raça-, i, entre les seves garres

poderoses, l'ocellet puja, puja molt enlaire, per damunt de les muntanyes de la terra i dels pics de neu, per damunt dels núvols blancs i blaus i rosats, més amunt encara, fins a mirar de front el sol... I llavors l'àguila, deixant anar l'ocellet, li diu: apa, vola!... -Senyor, que no torni a volar arran de terra!, ¡que estigui sempre il·luminat pels raigs del Sol diví -Crist- en l'Eucaristia!, ¡que el meu vol no s'interrompi fins que no trobi el repòs del teu Cor! (Forja, 39)

El cor sent necessitat, aleshores, de distingir i adorar cada una de les Persones divines. En certa manera és una descoberta, la que fa l'ànima en la vida sobrenatural, com les d'un marrec que va obrint els ulls a l'existència. I s'entreté amorosament amb el Pare i amb el Fill i amb l'Esperit Sant; i se sotmet fàcilment a l'activitat del Paraclet vivificador, que se'ns dóna sense que ho

meresquem: els dons i les virtuts sobrenaturals!

Hem corregut com *la cérvola que es deleix per les fonts de les aigües*; patint set, amb la boca desfeta, amb secor. Volem beure en aquesta deu d'aigua viva. Sense rareses, al llarg del dia ens movem en aquesta font abundosa i clara de limfes fresques que brollen vers la vida eterna. Sobren les paraules, perquè la llengua no aconsegueix d'expressar-se; ja l'enteniment s'aquieta. Ja no es raona, s'esguarda! I l'ànima es posa a cantar un altre cop amb un càntic nou, perquè se sap també esguardada amorosament per Déu, tothora.

No em refereixo a situacions extraordinàries. Són, poden ser-ho molt bé, fenòmens ordinaris de la nostra ànima: una bogeria d'amor que, sense espectacle, sense extravagàncies, ens ensenya de patir

i de viure, perquè Déu ens concedeix
la Saviesa. I quina serenitat, quina
pau aleshores, ficats *en el viarany*
estret que mena a la vida! (Amics de
Déu, nn. 306-307)

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/dailytext/apavola/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/dailytext/apavola/) (09/08/2025)